

УДК 82-92.09(410)"191":7.038

ЖУРНАЛ “ЕГОЇСТ” ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ФОРМУВАННЯ НОВОГО ХУДОЖНЬОГО МИСЛЕННЯ

Катерина Кам’янець

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська 1, Львів, 79000
e-mail: katjakamjanets@gmail.com*

Розглянуто роль британського журналу “Егоїст” у створенні нової літературної, літературно-критичної та культурної парадигми ХХ століття. Досліджено творчість Д. Марсден, Ш. М’ю, Т. С. Еліота, В. Льюїса, Дж. Джойса. Показано, що “Егоїст” заклав фундамент для зародження нових стилів і напрямів у мистецтві та в літературі. Доведено, що багато із творів, опублікованих у журналі, стали ключовими для подальшого розвитку літератури та мали безпосередній вплив на формування течії модернізму.

Ключові слова: модернізм, “Егоїст”, індивідуалізм, егоїзм, М. Штірнер, Д. Марсден, Ш. М’ю, Т. С. Еліот, В. Льюїс, Дж. Джойс, вортицизм.

Початок та перша половина ХХ ст. стали непростим та насиченим періодом для Західної Європи: дві світові війни, процеси науко-технічної модернізації, зміна моральних і світоглядних орієнтирів виступають першопричиною і контекстом крутого повороту, що відбувся в парадигмі художніх уподобань. Витоки модернізму, який розвинувся в цей період, простежуються в періодичних виданнях, що відтворили потребу в новій якості літератури, оновленні критичного мислення і гуманітарного знання.

Серед журналів, яким випало виконувати цю місію в англійському інформаційно-літературному просторі, важливу роль зіграв журнал “Егоїст” (*The Egoist*, 1914–1919). Завдяки багатьом митцям, філософам і науковцям, які взяли участь у його виданні, журнал надрукував тексти, що стали ключовими для зародження цілої епохи. Проблематика журналу формувалась у широкому просторі новітніх ідей політичної філософії, психології, історії мистецтва і літератури, важливу роль відіграли публікації про новітні тенденції у цих та інших сферах. Особливо вагомим внеском у становлення нової парадигми художньої літератури можна вважати літературні дебюти поетів та прозаїків, які увійдуть в історію світової літератури як метри модернізму, – В. Льюїса, Дж. Джойса, В. Б. Сйтса, Т. С. Еліота та інших.

Головним редактором та ідейним керівником “Егоїста” стала відома активістка феміністичних та суфражистських рухів, а згодом журналістка, англійка Дора Марсден. Серед її помічників були майбутні відомі постаті: постійним помічником редактора з початку випуску номерів аж до 1917 р. працював Ричард Олдінгтон, який відійшов від журналістської діяльності у зв’язку з військовою службою. В 1917 р. його місце зайняв Томас Стернз Еліот. Серед інших – політична активістка Гаррієт Шоу Вівер, яка сприяла публікації творів

Дж. Джойса, американська поетеса Гільда Дулітл, поряд з Езрою Паундом та Ричардом Олдінгтоном, 1916 року теж брала участь у видавництві журналу.

Перший номер журналу “Егоїст” опублікували в січні 1914 року, і номери виходили у світ до 1919 р. Для публікацій першого року характерна чітка регулярність виходу випусків – рівно двічі на місяць. Але впродовж усього часу існування періодичного видання помітний суттєвий спад у регулярності виходу номерів. Вже наступного 1915 р. номери почали випускати раз на місяць, тоді як для останніх років існування журналу характерне пропускання дат виходу нових номерів. Проте, нерегулярність у цьому випадку не означала занепаду. Саме в останні роки існування журналу, коли помічником Дори Марсден працював Т. С. Еліот, було опубліковано роман Дж. Джойса “Портрет митця замолоду” та уривки “Улісса”. Серед найпомітніших літературно-критичних публікацій можна назвати праці Т. С. Еліота, зокрема його програмну статтю “Традиція та індивідуальний талант”.

Кожен випуск журналу містить 20 сторінок. Нетрадиційною була їхня нумерація – перша сторінка була в першому січевому випуску, а остання сторінка – аж у останньому номері грудневого випуску того ж року. Наступного року нумерація починалася заново. Враховуючи цей факт, а також те, що в журналі романи, поеми і навіть літературно-критичні роботи часто публікувалися маленькими частинами з номера в номер, такий спосіб систематизації можна визначити частково як партворк. Проте, повністю цій характеристиці журнал все ж не відповідає, адже не можна стверджувати, що завершення його випусків було запланованим і заздалегідь відомим засновникам. В цілому, журнал стратегічно був скерований на виконання двох завдань – періодичне видання частин завершених творів і публікацію матеріалів, що акцентують увагу на актуальних проблемах сучасності та відображають події літературного життя.

Серед системних інновацій варто відзначити, що журнал “Егоїст” став першим журналом, який започаткував повсякденне для людини епохи всесвітньої мережі явище: він першим почав публікувати відгуки та коментарі читачів. Нотатки, що містили читацькі інтерпретації літературних подій, друкувались у кожному випуску відразу після вступної статті та займали близько однієї-двох сторінок. До того часу англійські періодичні видання допускали хіба що дебати між двома постійними дописувачами, зазвичай відомими письменниками або критиками. “Егоїст” поширив можливість дебатів на масового читача. Отже, журнал залучив широку читацьку аудиторію до філософських та літературознавчих дебатів, й у царині художньої літератури та літературної критики це стало важливою комунікаційною новацією.

Назва журналу відображає настрої філософських течій початку ХХ ст., а також безпосередньо погляди і переконання головного редактора. Дора Марсден розпочинала свою публічну діяльність як суфражистка, а з часом заснувала два журнали з феміністичним забарвленням *The Freewoman* та *The New Freewoman*. Самі лише назви журналів несуть у собі значення послідовності, розвитку та ідеологічного оновлення. Власне, із суфражистських та феміністичних ідей Марсден розширила свої погляди до “індивідуального анархізму” або ж “егоїзму”. На таку зміну її ідейних поглядів вплинули роботи Фрідріха Ніцше, а також Макса Штірнера, яким вона особливо захоплювалась та вважала його працю “Его та його особисте” “найсильнішою роботою, яку коли-небудь створював індивідуальний людський розум” [9].

Індивідуальний анархізм М. Штірнера базується на ідеях про сильну особистість, яка не підкоряється законам чи принципам держави і соціуму. Її любов до людей зумов-

лена лише природною любов'ю, яка робить людину щасливою, а не обов'язком любити. Такі ж принципи поширюються на повагу та абсолютно всі людські чесноти. На думку М. Штрінера, сильна особистість не потребує влади ззовні. Така концептуалізація особистості якраз і поклала основу для назви нового журналу, який Д. Марсден під впливом Е. Паунда та з розширенням власних ідеологічних поглядів створила як продовження двох попередніх періодичних видань. Отже, поняття індивідуалізму, яке стало ключовим в естетичній програмі модернізму, сформулювало і назву, і зміст видання, а також його основну ідейну парадигму.

Д. Марсден, сповідуючи феміністичні ідеї як ідеї захисту та вирівнювання прав жінок, що були соціально слабшими представниками суспільства, розширила свої погляди до захисту індивідуальності меншин загалом. У вступній статті першого номера від головного редактора "Свобода. Закон. Демократія" вона пояснює назву журналу з погляду індивідуального анархізму на тлі критики демократичного устрою та пропонує саме таку назву журналу як "Егоїст". На її думку, демократія існує лише з двома помічниками – свободою і законом. Важливо, що на початку статті журналістка апелює до циклічності історії, зазначаючи, що явище, яке мало значення в одну епоху, стає об'єктом насмішок для наступної [6, с.1]. Як приклад наводяться дискусії на тему концепції Святої Трійці в часи поширення християнства і навіть проводиться паралель із сучасним автором обговоренням результатів футбольних матчів. Така заміна ілюструє вічність людської потреби в дискусії та певному протистоянні, а також постійну наявність відповідних актуальних тем. Ця паралель виконує іронічну функцію, ефект якої можна розглядати із двох поглядів: як критику сучасної автором "бездуховності", або ж як критику християнських дискусій методом прирівнювання їх за значенням до обговорення результату футбольних матчів. Зважаючи на індивідуально-анархічні налаштування автора, другий варіант виглядає більше обгрунтованим.

Ще одним провокативним прикладом у статті стає порівняння зацікавлення хрестоносців у гробниці Ісуса Христа із зацікавленням представника регіональної влади мати у своїй власності Дублінський парламент [6, с. 1]. Це порівняння за допомогою лексичних засобів переносить тему статті саме в політичний простір. Д. Марсден критикує демократію як псевдосправедливу систему, яка насправді такою не є, на її думку, з двох взаємопов'язаних причин. Першою причиною вказано те, що свобода і закон як протиставлені елементи рідко взаємодіють збалансовано і що свободи одних часто виступають важливішими, ніж свободи інших. Крім того, апелюючи до закону, на свободи перестають зважати. Тобто, найбільшою проблемою демократії журналістка бачить неврахування думки меншості і в такий спосіб показує неідеальність та недоречність демократичного устрою.

Ще один аспект демократії, який критикується в статті як хибно інтерпретований, – це явище толерантності. Автор вважає, що толерантність – це насправді не повага до інших, а лише байдужість, адже щойно потреби одних перетинаються з потребами інших, в дію вступає не толерантна повага, а саме закон, це і є той момент, коли закон перестає враховувати потреби. З таких міркувань можна зробити висновок, що Д. Марсден описала демократичне суспільство як суспільство байдужих людей, в якому немає справедливості, а лише постійна перемога сильнішої більшості.

Отже, головний редактор "Егоїста" заклала основу для подальшого оновлення не лише літератури, а й принципів політичного устрою, ставлення до груп і тем, які раніше вважалися маргінальними. Окремо варто наголосити на переосмисленні базових понять, зокрема свободи, демократії та закону.

Крім Д. Марсден, у журналі публікувала твори інша відома феміністка Шарлотта М'ю. Для її поезії характерна форма монологу, часто від чоловічого імені. Неоднозначним залишається мотив вибору саме такої оповідної форми. Поміж письменниць було поширеним явище зміни імені на чоловіче (або оманливо схоже на чоловіче) задля забезпечення неупередженого ставлення до власної творчості. В цьому випадку не можна однозначно трактувати цей прийом як такий, що маскує стать автора. Ш. М'ю не змінювала свого імені, а лише творила від чоловічої особи. Через маскулітність стилю одягу та інші ознаки нетрадиційної орієнтації авторка, очевидно, прагне визначити своє “Я” через ліричного чоловіка-оповідача.

Цей вид фемінізму започаткував рухи за права жінок наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. Він не просто обстоював права жінок та їхню рівність, право голосу та вибору професії, а й прирівнював жінку до чоловіка. Жінки, виборюючи своє право “бути чоловіками”, занижували вартість жіночої статі. Проте тут варто застосувати досвід і погляди Д. Марсден, яка із суто феміністичних поглядів свободи перейшла до індивідуалізму. Тому Ш. М'ю можна сприймати як ідеолога фемінізму з нетрадиційним вираженням жіночого начала, а можна подивитись на неї як на ідеолога індивідуалізму та супротивника соціальних канонів.

Завдяки тематичному наповненню поезію Ш. М'ю вважають перехідною: її ліричні роздуми на тему віри в Бога належать більшою мірою до вікторіанської поезії, наприклад, поема “Меделін у Церкві”, тоді як інші поетичні твори за змістом і формою є зразками про-то-модернізму. До останніх можна віднести вірш, опублікований у першому травневому номері журналу “Егоїст” 1914 р. *Fête* (фр. “Свято”). Вірш написаний у формі меланхолійного монологу, наповненого метафоричними порівняннями та персоніфікаціями, де автор відтворює картину циркової вистави з танцюючими звірами. Мотив пожежі та смерті наскрізний, лейтмотивом виступає повний місяць: “Цієї ночі знову місяць білий // розпластвся на підлозі в моїй спальні” [7, с. 175, тут і далі переклад мій – К. К.]; “Заслонені будинки спали тихо тієї ночі. // Була повня” [7, с. 176], та інші. Окрім цього, наприкінці поеми є звернення до Божої матері, дещо зневірливе: “Матір Христова, ніхто не бачив взору твого, як може чоловік // молитися тобі?” [7, с. 176].

Поезіями Ш. М'ю захоплювались багато визначних письменників та літературних критиків. Томас Гарді назвав її найкращою поетесою свого часу. В. Вулф вважала її “дуже хорошою та не схожою ні на кого іншого” [11]. Окрім творчої спорідненості, між письменницями також було багато спільного в життєвому аспекті. Обидві письменниці походили з Блумсбері, їх поєднували погляди на шлюб та народження дітей, близькі стосунки із сестрами, втрата близьких родичів, а також хвороба.

Знаною політичною активісткою та однією з помічників редактора була Гаріет Шоу Вівер. Найбільш відомою її зробив патронаж над модерністом та новатором Дж. Джойсом. Він один із перших започаткував нове художнє мислення, яке виявилось у його романі “Портрет митця замолоду”, що було опубліковано частинами саме в “Егоїсті”. Цей роман можна охарактеризувати як один із містків між романом-виховання ХІХ ст. та модерністським романом початку ХХ ст. Його можна назвати модерністською модифікацією традиційного роману-виховання. Дж. Джойс яскраво відображає боротьбу з канонами та сучасними йому авторитетами, як змістом роману, так і його формою. Серед інших творів ірландського письменника до журналу також потрапили перші частини легендарного для епохи модернізму “Улісса”.

Інший модерністський роман, надрукований на сторінках “Егоїста”, належить перу визначного митця, художника та редактора Віндема Льюїса. Його єдиний роман “Тарр” було надруковано повністю з квітня 1916 по листопад 1917 року. В. Льюїс увійшов у історію англійського мистецтва завдяки заснуванню нового напрямку в образотворчому мистецтві і літературі, який отримав назву “вортицизм” (від англійського *Vortex*, що означає “вихор”). Історія заснування вортицизму є показовою, як і саме визначення стилю митцем. Вортицизм бере початок від італійського футуризму, що його презентував у Англії відомий італійський футурист Філіппо Марінетті. Проте, намагаючись поширювати футуризм, Ф. Марінетті не сприймав можливості англійського мистецтва серйозно. Це спричинило обурення серед англійських митців, які створили контртречію. Серед них були Лоренс Аткінсон, Девід Бомберг, Езра Паунд та Віндем Льюїс, який виступив засновником. Маніфестація вортицистських принципів та перші твори були надруковані в журналі “Бласт”, виданому в двох номерах 1914 та 1915 років, де В. Льюїс був головним редактором.

Цікаво те, що напрям вортицизму одночасно наслідує футуризм і протиставляє себе йому. Із спільних рис варто виділити технократичні погляди, віру в перспективність розвитку індустріального суспільства. Іншим важливим моментом, що його англійці перейняли в італійських футуристів, було заперечення моралізаторської ролі мистецтва та визнання індивідуальності й незалежності кожного твору від канонів. Такий погляд на мистецтво споріднений із Вайльдівським “*мистецтвом заради мистецтва*”. Проте для кола вортицистів характерний певний націоналізм: вони позиціонували себе як напрям нордичних народів та маніфестували культурну дезінтеграцію з південними культурами Західної Європи. Попри всі інші політичні умовності початку ХХ ст., таку позицію можна пояснити образою на невизнання з боку італійця Ф. Марінетті.

Творчість В. Льюїса як художника та письменника дала ще один поштовх для розвитку іншого постулату модернізму – “форми понад змістом”, адже саме поєднання двох видів мистецтва – живопису і літератури – унаочнює зв’язок форми і змісту. Крім цього, вортицизм маніфестує індивідуальність митців та мистецтва, їхню незалежність від соціальних канонів. Ці риси, в поєднанні із проголошенням англійськості, надали поштовх для подальшого розвитку абстракціоністських, футуристичних та вортицистських напрямів у англійському культурному середовищі. Сам В. Льюїс з часом переосмислив деякі зі своїх радикальних поглядів, особливо ті, що стосувалися індустріального прогресу. Однак важливо, що пошук нових естетичних принципів у сфері художньої літератури й інших видів мистецтва здійснювався у відкритому просторі англійської культури, кожен читач міг спостерігати, як митці формулювали свої погляди, переосмислювали свої позиції, як вони вели полеміки на теми естетики і мистецтва. В цьому велика та незаперечна заслуга журналу “Егоїст”.

Журнал заслуговує окремої уваги поміж сучасних йому періодичних видань також завдяки тому, що в ньому було надруковано першорядні літературно-критичні тексти, які визначали нові підходи і нове розуміння літератури. Одним із найвидатніших митців, які розвинули літературознавчу думку ХХ ст., став Т. С. Еліот. Визначною подією в історії журналу “Егоїст” стала публікація його статті “Традиція та індивідуальний талант”, яка вийшла у світ одночасно з епізодами роману “Улісс” Дж. Джойса. Статтю Т. С. Еліота варто назвати найяскравішим маніфестом саме літературознавчого індивідуалізму. Назва статті та її основна ідея резонує із назвою журналу – індивідуалізм та егоїзм як терміни перегукуються в контексті літературної критики початку ХХ ст.

Стаття з'явилася у вересні 1919 р., тобто наприкінці існування журналу. В ній автор порушує тему індивідуальності в мистецтві у протиставленні до мистецької традиції. Вона розділена на дві частини, які публікувались у різних випусках. На початку Т. С. Еліот піддає сумніву існування англійської літературної, зокрема поетичної традиції та зазначає, що англійську літературну традицію згадують лише при розмові про її відсутність [3, с. 54]. Оскільки приписувати настільки консервативній країні відсутність традицій – доволі незвична позиція, то даний вислів можна трактувати як заниження вартості тогочасної англійської поезії та літератури загалом (яке було таким характерним для модерністів). З іншого боку, таку логіку можна розглядати як провокативний маневр, який змушує замислитись над фактичним існуванням чогось, що приймалося як належне раніше. Такі прийоми загалом характерні для маніфестів та статей у періодичних виданнях модерністичного спрямування початку ХХ ст.

Далі у статті Т. С. Еліот розглядає поняття новаторства у зв'язку з художністю. Тут розглядається одвічне питання: за якими принципами відносити до літературного канону новий витвір мистецтва? Т. С. Еліот вважає, що новаторство полягає в тому, що нове змінює парадигму старого. Тобто, нове приймається як мистецтво, коли воно вписується у старе, саме його доречність і доцільність є тестом на художність [3]. На думку поета, мистецтво ніколи не змінюється, тобто планка оцінки якості мистецтва ніколи не опускається і не піднімається, міняється лише його матеріал. Також він підтримує думку про те, що сухе знання минулого потрібно підживлювати свідомістю теперішнього.

Наприкінці першої частини статті Т. С. Еліот маніфестує свої поетичні принципи: він виділяє два типи мистецьких творів щодо їхнього індивідуального наповнення. Перший тип підкоряється парадигмі старого (або ж традиції – на це натякає вжите англійське слово *conforms*) та має елементи індивідуального. Другий тип – індивідуальний, проте має елементи такого, що підпадає під інший поетичний принцип, описаний у першій частині статті – це відсутність надлишкової освіти. Критик вважає, що надмірна кількість знань умиртвляє мистецькі та поетичні здібності.

Основним поетичним принципом, що його пропагує Т. С. Еліот у своїй статті, є безособовість поетичних емоцій. Він вважає, що емоції в хорошій поезії не можуть бути особистими, але лише загальнолюдськими. Цей принцип проілюстрований за допомогою паралелі з хімічною реакцією. Автор порівнює поета з платиною, а його роль – з хімічною реакцією між платиною, киснем та двоокисом сірки. Суть у тому, що в цій реакції платина лише виступає каталізатором для двох інших речовин, сама ж залишається незмінною. Такою Т. С. Еліот бачить роль поета у творенні мистецьких творів. Тобто, автор має вміло пропустити пережиті емоції через себе, не зачепивши жодних власних елементів, трансформуючи їх у витвір мистецтва. Чим легше йому вдається дистанціюватися від власних творів, тим, на його думку, поет більш професійний. Цікаво те, що в практичній хімії платина для подібних реакцій не використовується майже ніколи, її прийнято замінити іншими каталізаторами, не такими коштовними. Можливо, Т. С. Еліот навів як приклад саме платину, аби наголосити на вишуканості та елітарності професійного поета.

Англо-американський поет і критик вважає, що за таким підходом критика повинна оцінювати поезію, а не поета. Проте він все ж не заперечує аналіз взаємозв'язків між поетаом та його творчістю категорично. Такий підхід суперечить погляду англійського майстра історичних романів В. Скотта, який вважав, що твір не можна розглядати без особистості і біографії автора. Заслуга Т. С. Еліота полягала в тому, що він заклав певні принципи модерністичної поезії, такі як безособистісна емоційність та елітарність.

Серед поетичних емоцій автор статті виділяє два типи: переживання протагоніста та переживання споглядача. Як приклад переживань споглядача автор наводить подорож Одиссея, тоді як прикладом переживань протагоніста є муки Отелло. Т. С. Еліот наголошує на тому, що в обох випадках поет повинен бути не джерелом емоцій, а лише тим медіумом, який пропустить емоцію через себе, трансформує та викладе як витвір мистецтва. На завершення статті автор повертається до теми теперішнього і минулого, наголошуючи на тому, що поетові варто жити теперішнім моментом минулого, тобто усвідомлювати парадигму, в яку йому потрібно увійти, та нішу, яку йому потрібно зайняти. Таким чином, актуальність нового витвору мистецтва стає ще одним принципом у маніфестації поетичних законів Т. С. Еліота. Критик закликає бути свідомим того, що живе, а не того, що вже померло. Таку позицію Т. С. Еліота можна також трактувати як критику поетів-георганців, які намагались наслідувати вікторіанські принципи та зазнали поразки саме на точці зіткнення їхньої поезії із актуальною тематикою сучасних їм часів.

Підсумовуючи аналіз змісту англійського журналу “Егоїст”, можна стверджувати, що він зіграв визначну роль в інтелектуально-духовному просторі Великої Британії початку ХХ ст. У журналі знайшло своє відображення оновлення політичних поглядів (наприклад, у публікаціях Д. Марсден). Журнал поєднував у собі різнобічні елементи новаторства. Нова літературно-критична думка висвітлювалася паралельно із публікацією нової літератури, так само як і культурологічні та мистецькі зміни. Форма; як невід’ємний елемент модерністичної епохи; теж пройшла різнобічні експериментаторські зміни. Крім того, в журналі можна прослідкувати співпрацю британських та американських письменників, яку, власне, поглибила течія модернізму.

-
1. Бредбері М. Британський роман нового часу / Переклад з англійської Віктора Дмитрука / Малкольм Бредбері. – Київ : Ксенія Сладкевич, 2011. – 480 с.
 2. Blast / Ed. Wyndham Lewis // The Egoist. – 1914. – No. 1. – 160 p.
 3. Eliot T. S. Tradition and the Individual Talent / T. S. Eliot // The Egoist. – 1919. – No.4. – Vol. VI. – P. 54–56.
 4. Eliot T. S. Tradition and the Individual Talent / T. S. Eliot // The Egoist. – No. 5. – 1919. – Vol. VI. – P. 72–73.
 5. Holub R. Modernism, modernity, modernization / Robert Holub // The Cambridge History of Literary Criticism / ed. by Christa Knellwolf and Christopher Norris. – United Kingdom, Cambridge: Cambridge University Press, 2001. – Vol. IX. – P. 277–287.
 6. Marsden Dora. B.A. Liberty, Law and Democracy / Dora Marsden // The Egoist. – 1914. – No. 1. – Vol. I. – P.1–3.
 7. Mew Charlotte. Fête / Charlotte M. Mew // The Egoist. – 1914. – No. 9. – Vol. I. – P. 72–73.
 8. Prudente T. Italian Futurism and English Vorticism / Teresa Prudente. – [Electronic resource]. – (The Modernist Journals Project). Mode of access: http://modjournal.org/render.php?view=mjp_object&id=mjp.2005.00.094.
 9. Wikipedia. – [Electronic resource]. – [Cited 2014, 30 Apr.]. – Mode of access: http://en.wikipedia.org/wiki/Dora_Marsden.
 10. Wikipedia. – [Electronic resource]. – [Cited 2014, 30 Apr.]. – Mode of access: http://en.wikipedia.org/wiki/Max_Stirner.
 11. Wikipedia. – [Electronic resource]. – [Cited 2014, 30 Apr.]. – Mode of access: http://en.wikipedia.org/wiki/Charlotte_Mew

**ЖУРНАЛ “ЭГОИСТ” И ЕГО ВЛИЯНИЕ НА ФОРМИРОВАНИЕ НОВОГО
ХУДОЖЕСТВЕННОГО МЫШЛЕНИЯ**

Екатерина Камянец

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
ул. Университетская 1, Львов, 79000
e-mail: katjakamjanets@gmail.com*

Рассмотрена роль журнала “Эгоист” в создании новой литературной, литературно-критической и культурной парадигмы. Исследовано творчество Д. Марсдэн, Ш. Мью, Т. С. Элиота, В. Льюиса, Дж. Джойса. Исследование показало, что журнал “Эгоист” построил фундамент для рождения новых художественных канонов в искусстве и литературе. В статье доказано, что многие сочинения, опубликованные в журнале, стали ключевыми для дальнейшего развития литературы и оказали непосредственное влияние на формирование модернизма.

Ключевые слова: модернизм, “Эгоист”, индивидуализм, эгоизм, М. Штиннер, Д. Марсдэн, Ш. Мью, Т.С. Элиот, В. Льюис, Дж. Джойс, вортицизм.

**THE EGOIST JOURNAL AND ITS INFLUENCE
ON THE FORMING OF THE NEW ARTISTIC THINKING**

Kateryna Kamyjanets

*Ivan Franko National University of Lviv
1, Universytetska St., Lviv, 79000
e-mail: katjakamjanets@gmail.com*

The article investigates the British journal *The Egoist*, in the context of literary criticism and cultural studies. Such authors as Dora Marsden, Charlotte Mew, Tomas Sterns Eliot, Wyndham Lewis, and James Joyce have been studied. The study has proved that the journal managed to display the general tendency for the change of the artistic canons, while building the ground for the establishment of new artistic styles, particularly in literature. Many of the works published in the journal became crucial for the further development of literature and had a direct influence on the formation of modernism.

Keywords: modernism, *The Egoist*, individualism, egoism, Max Stirner, Dora Marsden, Charlotte Mew, Tomas Sterns Eliot, Wyndham Lewis, James Joyce, vorticism.

Стаття надійшла до редколегії
20.04.2014 р.

Статтю прийнято до друку
20.06.2014 р.